

Orkánerejű szellőkések, rázkódik
Csatorna és redőny. Pontos tízpercenként
Beborul és kisüt. Napos hideg,
Szárítson minket és fertőtlenítsen!
Átkarolják egymást a délutáni alvók,
Megállt órájuk delet mutat.

Peer Krisztián

KIKAPCSOLÓDNI

Mikor már eldőlt az esti program,
de addig még van idő, mikor pihenni kellene,
de aludni nem szabad, ledöglöm egy kicsit a TV elé.
Igényeim nincsenek, távkapcsolóm szintén,
nem csinálok sok csatorna műsorából egész estés mozit.
Valami ismétlés megy, már ismerem. Emlékezem
a régi éltre, és nem követem az egysíkú sztorit.

Aztán ráébredek: elaludtam, két snittet az agyam kötött össze –
ha ez még ugyanaz a film, időben vagyok,
ha egy újabb: felkelni, kikapcsolni, félalomban
babrálni a zárral. Megyek a készülékhez,
és az nem jön közelebb, mozgásomat víz gátolja,
borulnak a tárgyak. Csak jussak el az akvárium határáig,
ott majd elválnak, hogyan tovább. Üveg, víz vagy levegő,
és hol kezdődik a valódi szoba.

Tehát alszom. A beszűrődő hangok alá én vágom a képeket.
Szólnom kell, hogy verjenek föl!
Egyedül vagyok, végem, mire megtalálnak, szólnom kell,
az idegen hangra majd felébredek.
Álombeli akarattal kinyitom a szemem.

Várom a hangra, hogy szólítanak.
Hajszálaimat egyenként érzékelem, az égbolt
nem több, mint koponyatető.
Én a pontokat összekötöttem, fejjel lefelé felismertem
az eredeti ábrát. És íme a hang, és van rá magyarázat:
„A tested börtön, de te börtönőr vagy benne,
ráncaiddal számlálja napjait egy másik.”

A másodperc törtrésze alatt történik majd az egész.
A kérdés elvileg már kész van a fejemben.
Egy pillanat. Annyi, hogy a tekinteted egyszer elkapd,
mert visszanez. Egy megállónyi idő.
Mikor a felszínig eljut a mag,
és a csírának értelme és iránya lesz. Rájövök,
hogy figyelnek, míg alszom, de az álmom enyém.
Ott legyőzhetem a dobókockát, ott érthetetlen lény vagyok.

Felnyitom a szemem, és inkább folytatnám az álmot.
A szobában csontvázforma gépek. Monoton, működő anatómia.
Mozdulatlan ventilátor, legyek légiója.
Fekszem meztelenül, állig takarózva, úgy kúszik be
testembe a meleg, mint valami állat.

Egy gépben vagyok én is, jó a stratégiám.
A legjobb, amit ember alkotott. Hosszú távon
verhetetlen program, esélyük akkor van, ha időben
kikapcsolják a gépet. Ó, programozó!

Aztán felébredek. Ez az utolsó, még igazinak gondolt
világ. Szoba, TV, gombok, én.
Hajszálat csíptetek az ajtórésbe.
Rovom a köröket, lakhelyem egyre szűkebb. Legbelül öregszem.
Van még idő estig: egy megfejtett rejtvényben kitöltök
néhány üresen hagyott kockát.

Heimito von Doderer

VII. DIVERTIMENTO: JERIKÓ HARSONÁI

Bán Zoltán András fordítása

*„A szakállas már korán kitanítottatott,
mivel a »zsupsznak« lendületet adott.*

*Erőszak = ismeretlen elleni tett,
a tűz kihamvadt, mielőtt égetett*

*Az epigrammatikus ököl kézre áll,
hogy ne érjen minket később semmi kár.”*